

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. O. A.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2019, č. j. CPR-41065-2/ČJ-2019-930310-V241, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2020, č. j. 41 A 81/2019 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž zamítla odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly ze dne 23. 9. 2019, č. j. KRPB-207855-48/ČJ-2019-060022-SVZ, a současně toto prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 let. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí (§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[2] Proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „napadený rozsudek“ a „stěžovatel“) kasační stížnost, společně s níž navrhl přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[3] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž

směřuje. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Čtvrtý odstavec citovaného ustanovení stanoví, že lhůta pro podání kasační stížnosti je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

[4] Ze spisu krajského soudu (doručenka na č. l. 75) vyplývá, že napadený rozsudek byl doručen do datové schránky zástupce stěžovatele ve čtvrtek 3. 12. 2020. V souladu s § 40 odst. 1 s. ř. s. skončila dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti ve čtvrtek 17. 12. 2020 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Ze záznamu o ověření elektronického podání opatřeného Nejvyšším správním soudem (který je součástí spisu Nejvyššího správního soudu na č. l. 8) je však zřejmé, že kasační stížnost stěžovatele byla z datové schránky jeho zástupce odeslána dne 18. 12. 2020 v 00:00:01. Do datové schránky Nejvyššího správního soudu byla dodána téhož dne v 00:00:02. Kasační stížnost tedy byla podána po uplynutí lhůty pro její podání.

[6] Ačkoliv Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že kasační stížnost byla podána pouze pár sekund po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, nemohl tuto skutečnost jakkoliv zohlednit. Lhůta musí mít pevně stanovenou hranici, neboť je stanovena právě za účelem definování limitu, po kterém již nelze považovat podání za včasné. Neexistuje legitimní opodstatnění pro rozlišování, zda k překročení lhůty o jednu či dvě sekundy, nebo o minuty či hodiny nebo dny. Nejvyššímu správnímu soudu nevznikly pochybnosti ani o tom, že by opožděné podání kasační stížnosti bylo způsobeno v důsledku prodlevy nastalé v elektronickém procesu mezi odesláním a dodáním elektronické pošty, jelikož ze záznamu o ověření elektronického podání jednoznačně vyplývá, že kasační stížnost zástupce stěžovatele odeslal dne 18. 12. 2020 v 00:00:01.

[7] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

[8] Jelikož o opožděné kasační stížnosti nelze vést řízení a soud nemá podle zákona jinou možnost než je ukončit odmítnutím takové stížnosti, nebylo třeba rozhodovat ani o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 aplikovaný na základě § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu

pokračování

6 As 219/2016